

Simon Márton

Szabadságaink

Szabadságaink visszük, csokor lufit
egy helyi járaton ülve, nem biztos,
hogy ez jó ötlet. Csikorgás a fejünk felett.
Ezek olyan szép szabadságok,
amilyenekről a versek szólnak.
Csak a madaraktól mentsen meg.
De mégsem, nem biztos, hogy ez jó ötlet.

Máskor a bútoráruházban körbe-körbe,
a kabátunk alatt csempésszük be,
és próbáljuk itt hagyni, hátha valaki
hazaviszi őket. Szabadságaink. Mind más.
Egyet egy kádban. Egyet egy mályvaszín
takaró alatt. Egy a bambuszok közé,
bele a kaspóba, földet rá, és úgy.
Csak a metrón hazafele jut eszünkbe,
mi lesz, ha kihajt.

Bizonyos szabadságaink álmunkban
belénk esznek, kutya az asztalon
felejtett gyrostálba, ez így milyen tragikus, nem?
Milyen tragikusnak tűnik néha
hajnalonta ez az egész, amikor mintha
megtörtént volna, besétáltunk
volna egy festménybe, csak azután
itt a széle, elértük a végét.
Nézni, és állni, és nézni.

Emlékszünk rá, hogy az elején még
nem így működtek. Voltak stációk.
Rémlik egy citromsárga kanapé.
Lámpaosztály éjfélnél vagyok.
Papírvágóval önvédelem. Véres buszbársony.
Eredetileg egy volt, persze. Egy nagy. Közös.
Csak aztán alakult így. És hazahoztuk
a darabokat, fölnevelni, leválogatni,
megjavítani, mivel mit lehetett.
Azóta is. Tanakodunk. Pofozgatunk.
Nem nagy művészet.

Szabadságaink nem fáradnak
válaszolni, sosem tették. Valaki rád bíz
egy láthatatlan, néma madarat, vigyázz rá.
Tessék. Később a homályos megérezés,
hogy ez ennél vagy tényleg egyszerűbb,
vagy még bonyolultabb kellett volna legyen.
Zsibbadt séta voltál a boltig, élet.
De az esti filmben a gyújtogatás a főszerep.